

יאיר אלדן

הזאת דם

עוד נגיסה אחת ולא תראי אותי
 המלים בינינו יתפזרו בהטחה כמו
 פלפל שחר. אני אהיה ולא אהיה,
 אתפשט בכל חדרי הבית.
 מזה עצמי על הילון שאת סוגרת
 מדי ערב באדיקות,
 שירים של טונה,
 של גבנ"צ,
 חתיכות זיתים יוצאים מפי,
 וכך אני מונה:
 אכל
 כמיהה לחבוקי זרים
 כתיבה
 אוננות,
 ושוב אכל.
 את לא שומעת את ההתזות, בשבילך
 זה עוד ענין של חסר גבולות.
 אני אראה לך מה זה
 חסר גבולות,
 מסתובב בטמטום בין החדרים הצחיחים,
 אוסף את איברי לשק בלוי,
 שאני מתקשה לגעת בו,
 אפלו בקשרי האצבעות.